

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce: L.Q.T.**, IČ 26378418, zastoupeného: JUDr. Rostislav Netrval, Ph.D., advokát, se sídlem Zlatnická 78/1, Klatovy, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2014 č.j. 10107-2/2014-900000-304.6**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 27.1.2014 č.j. 9873/2014-600000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 135zq odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 133 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 15.000,- Kč, náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč a propadnutí zajištěných tabákových výrobků na podkladě rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj č.j. 77799-2/2013-600000-61 ze dne 18.9.2013. Žalovaný nahradil část výroku o místě spáchání správního deliktu „v prodejním místě – na parcele č. 104/1 v k.ú. Alžbětín obci Železná Ruda v budově bez č.p. bývalé pekárny“ formulací „v prodejním místě – v budově bez č.p. (dříve Alžbětín č.p. 24, objekt bývalé pekárny), která je součástí stavební parcely č.st. 104/1 v k.ú. Alžbětín obci Železná Ruda“, a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v **žalobě** namítal, že žalovaný změnil identifikaci deliktu, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení způsobem, který je co do věcnosti správný (místopisně), ale fakticky zakládá jinou identifikaci skutku a není zachována zásada totožnosti skutku. Žalobce namítal, že místo spáchání skutku je fakticky neznámé a že bylo zahájeno řízení pro spáchání skutku na místě identifikačně neznámém, evidenčně podle katastru nemovitostí nenaleznutelném. Popis v napadeném rozhodnutí se podle žalobce neztotožňuje s předmětem řízení, jak byl popsán v oznámení o zahájení řízení.

Dále žalobce namítal nesprávný právní závěr ohledně porušení **§ 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních** s tím, že správními orgány provedený výklad zákona je extenzivní a nepřipustný. Žalobce namítal, že prodej prováděl v prostorách kamenné prodejny bez č.p., která se nachází na stavební parcele v číselné řadě stavebních parcel, z čehož je podle žalobce patrné, že se nejedná o tržiště ani tržnici, a rozhodnutím stavebního úřadu v Železné Rudě č.j. VÚP 376/01-330/3 byla stavba kolaudována coby prodejna nepotravinářského zboží. Podle žalobce je tak dáno v samostatném řízení, jaký je stavebně technický stav v místě, fakticky se jedná o věc rozhodnutou, zakládající pro žalovaného překážku věci rozhodnuté, kde jakákoli jiná úvaha o oprávněnosti způsobu užívání, která by nekorespondovala s pravomocným rozhodnutím příslušného stavebního úřadu, je extenzivní, nezákonná a nepřipustná. Kolaudace byla podle žalobce vydána na prodejnu, nikoli na prodejní místa, tržnici či tržiště. Pokud se v bezprostředním okolí prodejny nacházejí k jakékoli budově přiléhající přístavky, nacházejí se mimo půdorys st. p. č. 104/1, jsou dle katastrálního zákona součástí jiného pozemku, tedy jinou věcí, a nepatří coby příslušenství či součást budovy bez č.p. na st. p. č. 104/1 v k.ú. Alžbětín. Usuzovat tedy na právní režim uvnitř kamenné prodejny z protiprávního stavu v okolí budovy je nezákonné. Žalobce namítal, že žalovaný nepřistoupil ke shlednutí ortofotomapy, která je součástí veřejného katastru nemovitostí, s tím, že z uvedených snímků mapy je patrné, že jakékoli přístřešky se nacházejí na st. p. č. 104/2 v k.ú. Alžbětín, tedy mimo st. p. č. 104/1 a budovu, která zabírá celou plochu st. p. č. 104/1. Žalobce navrhl provést jeho výslech a přiložil k žalobě ortofotomapu a výpisy z katastru nemovitostí.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že úkolem správního orgánu je vymezit spáchaný skutek tak, aby nemohl být zaměněn za jiný. V daném případě použil celní úřad k vymezení místa spáchání skutku údaje dostupné z katastrálního operátu, neboť budova, v níž k nezákonnému prodeji tabákových výrobků docházelo, nebyla evidována pod č.p. Byť tak bylo učiněno formou nepřesnou, kdy celní úřad pominul parcelu č. 104/1 specifikovat jako stavební, není pochyb o tom, že k protiprávnímu jednání došlo v objektu bývalé pekárny v obci Alžbětín. Tuto skutečnost žalobce nijak spornou nečiní. V obci Alžbětín je jediná budova bývalé pekárny i jediná parcela č. 104/1, a to stavební. Není pravdivým tvrzení, že by celní úřad umístil jednání žalobce do neexistujícího místa. Žalovaný poukázal na definici pojmu parcela dle **§ 2 písm. b) zákona č. 256/2013 Sb.**, o katastru nemovitostí, podle níž je parcela pozemek, který je geometricky a polohově určen, zobrazen v katastrální mapě a označen parcelním číslem. Podle **§ 2 písm. c) a d)** téhož zákona je stavební parcelou pozemek evidovaný v druhu pozemku zastavěná plocha a nádvoří, přičemž pozemkovou parcelou jsou veškeré pozemky, které stavebními parcelami nejsou. Parcelní číslo je vždy v daném katastrálním území jedinečné a označuje konkrétní pozemek. Nepřesné označení napravené žalovaným nemůže vyvolávat pochybnosti stran místa spáchání správního deliktu, když celní úřad od začátku řízení identifikoval místo spáchání jako budovu bývalé pekárny v obci Alžbětín. Nelze mít za to, že došlo ke změně identifikace skutku, neboť k námitce žalobce v odvolání byly toliko doplněny

údaje dle katastrálního operátu. V řízení ani nebylo zpochybňováno kolaudační určení prodejny žalobce, neboť správní orgány nevytýkaly žalobci prodej v provozovně nezkolaudované k prodeji zboží, ale prodej zboží v prostorách tržnice. Z obsahu definice obsažené v § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních je podle žalovaného nepochybné, že významné je posouzení, zda se provozovna žalobce nachází na tržišti (tržnici) či nikoli, kdy s ohledem na legální definici tržnice (tržiště) obsaženou v § 132 zákona o spotřebních daních je pro vymezení tohoto prostoru situace v okolí provozovny žalobce podstatná. V obecné rovině je podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních zakázán prodej lihovin a tabákových výrobků na tržištích (tržnicích). V prodejně, která splňuje technické požadavky na územně technické, účelové a stavebnětechnické řešení staveb, a která je zkolaudována k prodeji zboží, lihoviny a tabákové výrobky prodávat lze, avšak pouze potud, pokud se tato „kamenná“ prodejna nachází mimo prostory, kde je tento prodej zakázán, tedy mimo tržiště (tržnice). Pokud se taková prodejna nachází na tržišti (tržnici), podléhá zákazu právě v rámci prodeje na těchto místech, kde je prodej lihovin a tabákových výrobků zakázán bez dalšího, neboť pojem tržiště (tržnice) nevyžaduje dalšího zkoumání povahy prodejny, jelikož povaha prostoru, v němž se „kamenný“ obchod nalézá, přírůstá rovněž povahu prodejny (blíže např. rozsudek NSS ze dne 23.11.2006 č.j. 5 Afs 89/2005-54). Podle žalovaného definice pojmu tržiště (tržnice) akcentuje určitý faktický stav, tedy existenci určitého vymezeného, relativně volně přístupného prostoru, v němž jsou reálně umístěny alespoň dva prodejní stánky odpovídající definici stánku, ve kterých současně dochází k prodeji zboží či nabídce služeb. Aktuální právní úprava se podle žalovaného podstatně odlišuje od původní, která stavěla na pojmu tržiště de iure. Současná právní úprava opustila nutnost řešení sporné otázky určení prodejních míst k prodeji zboží a pojmy tržiště (tržnice) definovala především jako volně přístupný prostor, kde je prodáváno zboží, nebo jsou nabízeny služby. Celní úřad shromáždil za účelem prokázání této uvedené povahy prostoru řadu podkladů spočívající ve fotografických záznamech, z nichž vyplývá, že v místě provozovny žalobce a přilehlém prostranství dvora (st. p. č. 104/2) je provozována celá řada prodejních stánků, přičemž celý prostor definici pojmu tržiště (tržnice) nepochybně naplňuje. V řízení bylo podle žalovaného prokázáno, že místo ohraničené vnější hranicí stavební parcely st. p. č. 104/2, uvnitř které leží objekt provozovny žalobce, naplňuje znaky pojmu tržiště (tržnice) dle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. Námitka umístění provozovny žalobce a prodejních stánků na odlišných parcelách nemá podle žalovaného pro posouzení místa coby tržiště (tržnice) dle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních význam. Tržištěm se rozumí určitý vymezený nadzemní prostor naplňující zákonem vymezené znaky, pro jehož určení není parcelace pozemku rozhodná. Podstatné je, že provozovna žalobce se nachází v areálu, který je tvořen celou řadou nikoli nahodile vybudovaných stánků, přičemž z tohoto areálu je také přístupná. Celý areál tržiště má tvar obdélníku, po jehož obvodu jsou umístěny prodejní stánky a v jehož středu se budova provozovny žalobce nachází. Tato budova není od tržiště nijak oddělena a je přístupná pouze z tržiště. Skutečnost, že je předmětná budova nepochybně součástí tržiště (tržnice), dokresluje fakt, že k samotné této budově jsou přistavěny po jejích štítových stranách prodejní stánky.

Součástí **správního spisu** je protokol o místním šetření ze dne 16.9.2013, podle něhož správní orgán I. stupně v tento den ve 13:30 až 19:00 hodin prováděl místní šetření v neoznačeném prodejním místě na tržnici "Alžbětín, pekárna" na parcele č. 104/1 v objektu bez č.p. V prodejním místě ani na tržnici se nikdo nenacházel. Prodejní místo nebylo řádně označeno dle živnostenského zákona, v zadní části bylo na prodejním stojanu vystaveno množství cigaret. Tento stojan se nechal jednoduchou manipulací úplně uzavřít tak, že vytvářel

dojem plechové stěny. Jednalo se celkem o 50.867 kusů cigaret. Následně se na místo kontroly dostavil žalobce s tím, že jsou cigarety jeho. Bylo rozhodnuto o zajištění tabákových výrobků. Příkazem ze dne 2.10.2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu s tím, že se ho dopustil tak, že předmětného dne „prodával v prodejním místě – na parcele č. 104/1 nacházející se na tržišti v obci Železná Ruda – Alžbětín „pekárna“ cigaretové výrobky v podobě cigaret, ačkoli jejich prodej je v daném prostoru zákonem zakázán.“ Proti příkazu byl podán odpor. Součástí spisu je i kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Železná Ruda ze dne 26.2.2001 povolující užívání stavby v Alžbětíně č.p. 24 – původní pekárna – Železná Ruda na st. p. č. 104/1 v k.ú. Alžbětín za účelem prodejny nepotravinářského zboží. Dne 13.1.2014 správní orgán I. stupně doplnil dokazování o videozáznamy a fotodokumentaci předmětné budovy a jejího bezprostředního okolí.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu s odůvodněním, že prodejní místo dne 7.1.2014 ohledal a pořídil videozáznam a fotodokumentaci. Za účelem zjištění, zda v mezidobí místo nezměnilo svůj charakter, doplnil správní orgán též videozáznamy a fotodokumentaci z prováděného správního dozoru ve dnech 28.7.2007, 30.8.2011, 10.2.2013, 22.10.2013. Skutečnost, že prodejní místo je obestavěno dalšími prodejními stánky, vyplývá z kontrolních protokolů minimálně ze dne 10.2.2013 a ze dne 30.8.2013, resp. z pořízené dokumentace. Žalobce byl o této skutečnosti informován a byl mu poskytnut časový prostor, aby se k podkladům vyjádřil. Podstatnými podle správního orgánu I. stupně jsou ovšem videozáznam a fotodokumentace ze dne 7.1.2014. Prodejní místo se nachází na parcele č. 104/1 v k.ú. Alžbětín uprostřed parcely další, a to č. 104/2. Parcela č. 104/1 je dle katastru nemovitostí vedena jako zastavěná plocha a nádvoří, a nemovitost, která na parcele stojí, je bez č.p. Na sousední parcele č. 104/2, která je evidována jako společný dvůr, je po jejím obvodu rozmístěno několikero prodejních stánků. Přístup k prodejnímu místu žalobce je hlavně přes parcelu č. 104/2 ze směru od silnice E53. Po obvodu právě této parcely jsou umístěny prodejní stánky, které stojí okolo prodejního místa a ve své podstatě okolní prostor ze tří stran uzavírají. Prostor, kde jsou umístěny prodejní stánky, je volně přístupný, neuzavíratelný a nepochybně se v něm realizuje nabídka a prodej zboží či poskytování služeb. Tento popis doplnil celní úřad o náhled do katastrální mapy a do aplikace mapy, a dospěl k závěru, že jsou naplněny všechny znaky tržnice dle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. Dotčený prostor dle obsahu spisu umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a je vybaven prodejními stánky, příp. pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb. Uvnitř tohoto prostoru se nachází právě prodejní místo žalobce. Z pořízené fotodokumentace podle správního orgánu I. stupně je patrné, že sama budova se nachází v prostoru definovaném zákonem o spotřebních daních a tento stav je v podstatě neměnný. Povolení užívání stavby k prodeji nepotravinářského zboží není vzhledem k uvedenému podle správního orgánu I. stupně podstatné. Není pochyb o tom, že prodejní místo bylo kolaudováno pro účely prodeje. Přesto určitá komodita zboží je ze zákonnosti tohoto prodeje vyloučena, pokud se prodejní místo nachází v zákonem vymezeném prostoru. Pokud je lihovina či tabák prodáváno v řádně zkolaudované stavbě, která se nachází zjevně v prostoru tržnice a tržiště, vztahuje se na tento prodej absolutní zákaz. Ze spisu je zřejmé, že prodávané cigarety se nacházejí přímo v prodejním místě na prodejním stojanu, který bylo možné jednoduchou manipulací zcela uzavřít a pak vytvářel dojem plechové stěny. Celní úřad tak dospěl k závěru, že žalobce o zmiňovaném zákazu věděl a pro případ kontroly disponoval upraveným prodejním pultem.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že celnímu úřadu je na místě vytknout nepřesnost při identifikaci místa tvrzeného protiprávního jednání, avšak tato nepřesnost nepůsobila neurčitost či zmatečnost výroku, či dokonce porušení zásady zachování totožnosti skutku. Celní úřad ve výrokové části rozhodnutí hovoří toliko o parcele č. 104/1, již neoznačuje ani jako pozemkovou, ani jako stavební. V rámci k.ú. Alžbětín se nachází pouze jediná parcela stavební č. 104/1, jejíž součástí je stavba bývalé pekárny, v současnosti bez č.p. Celní úřad neuvádí údaj chybný, zmiňuje-li se o parcele č. 104/1, nanejvýš nepřesný, nespecifikuje-li tuto parcelu jako stavební. Použití značení parcel má význam spíše pomocný pro identifikaci, je totiž podstatné, že protiprávního jednání se měl žalobce dopustit ve zmiňované budově bývalé pekárny v obci Alžbětín, o jejíž identifikaci zjevně není sporu. Smyslem uplatnění zásady zachování totožnosti skutku je zájem na zajištění rozhodování pouze o skutku, pro který bylo zahájeno řízení. Porovnáním vymezení skutku v příkazu jakožto úkonu zahajujícím řízení a v rámci výrokové části prvostupňového rozhodnutí, je skutek vymezen v zásadě shodně. Není tedy pochyb o tom, že k protiprávnímu jednání došlo v objektu bývalé pekárny v obci Alžbětín, což zjevně uznává i žalobce, předkládá-li v řízení důkaz o kolaudaci prodejního místa v uvedené budově. O místu spáchání deliktu tedy věcných pochyb není. Z definiční normy v § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních je nepochybně seznatelné, že významné je v dané věci posouzení, zda se provozovna žalobce nachází na tržišti (tržnici), či nikoli, kdy s ohledem na definici tržiště v § 132 zákona o spotřebních daních je pro vymezení tohoto prostoru situace v okolí provozovny žalobce podstatná. V obecné rovině je zakázán prodej lihovin a tabákových výrobků podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních na stáncích a tržištích (tržnicích). Pojmy stánek a tržiště vymezují definiční normy v § 132 zákona o spotřebních daních. Z výčtu míst, kde je zakázáno uvedené výrobky prodávat, vyplývá, že v prodejně, která splňuje technické požadavky na územně technické, účelové a stavebnětechnické řešení staveb a která je zkolaudována k prodeji zboží, lihoviny a tabákové výrobky prodávat lze, avšak pouze potud, pokud se tato „kamenná“ prodejna nachází mimo prostory, kde je tento prodej zakázán, tedy mimo tržiště (tržnice). Pokud se totiž taková prodejna nachází na tržišti (tržišti), podléhá zákazu právě v rámci prodeje na těchto místech bez dalšího, neboť pojem tržiště (tržnice) nevyžaduje dalšího zkoumání povahy prodejny, jelikož povaha prostoru, v němž se byt „kamenný“ obchod nalézá, přírůstá rovněž povahu prodejny (blíže rozsudek NSS ze dne 23.11.2006 č.j. 5 Afs 89/2005-54). Definice pojmu tržiště (tržnice) tedy akcentuje určitý faktický stav, existenci určitého vymezeného, relativně volně přístupného prostoru, v němž jsou reálně umístěny alespoň dva prodejní stánky odpovídající definici stánku, ve kterých současně dochází k prodeji zboží či nabídce služeb. Nepodstatné je, je-li určitý prostor jako tržiště označen. Aplikovaná právní úprava opustila nutnost řešení sporné otázky určení prodejních míst k prodeji zboží a pojmy tržiště (tržnice) nově definovala jako především volně přístupný prostor, kde je prodáváno zboží nebo kde jsou nabízeny služby. Celní úřad shromáždil řadu podkladů za účelem prokázání uvedené povahy prostoru, spočívajících ve fotografických záznamech místa z období rozhodného v předmětné věci i fotodokumentaci z dříve provedených kontrol. Z těchto podkladů jednoznačně podle žalovaného vyplývá, že jak v době předcházející kontrole, tak v době po kontrole a konečně v současné době je v místě provozovny žalobce a v přilehlém prostranství dvora (st. p. č. 104/2) provozována celá řada prodejních stánků, přičemž celý prostor definici pojmu tržiště (tržnice) nepochybně naplňuje. Ze záznamu je patrný dlouhodobě setrvalý stav místa, kdy nelze hovořit o tom, že by prodejní stánky byly na st. p. č. 104/2 umístěny živelně či nahodile. Lze mít tedy důvodně za to, že místo ohraničené vnější hranicí stavební parcely č. 104/2, uvnitř které

leží objekt provozovny žalobce, naplňuje definici pojmu tržnice dle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. Sám žalobce tento skutkový stav v místě nějak nerozporuje.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým námitkám soud uvádí:

Žalobce v žalobě uplatnil stejné námitky jako v odvolání. Jednak žalobce namítá pochybení procesního charakteru spočívající ve změně označení místa spáchání přestupku, a dále žalobce uvádí, že prodej tabákových a alkoholických výrobků prováděl v kamenné prodejně k tomuto účelu určené kolaudačním rozhodnutím. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se oběma námitkami žalovaný zabýval a že důvody, o které žalovaný své rozhodnutí opírá, jsou seznatelné, dostatečně podrobné a logické, proto se soud se závěry žalovaného ztotožnil.

Podle § 46 odst. 1 správního řádu řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení. Oznámení musí obsahovat kromě jiných náležitostí i předmět řízení.

Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil pouze označení parcely č. 104/1 jako parcely stavební. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným v tom, že taková změna nemohla představovat porušení zásady dvojinstančnosti řízení, neboť o místě spáchání správního deliktu - objektu bývalé pekárny v obci Alžbětín - nevznikly v žádné fázi řízení pochybnosti. Místo spáchání správního deliktu bylo jasné specifikováno již při zahájení řízení, které bylo zahájeno příkazem ze dne 2.10.2013, v němž bylo prodejní místo označeno jako "prodejní místo na parcele č. 104/1 nacházející se na tržišti v obci Železná Ruda – Alžbětín „pekárna“. V tomto směru nepředstavuje upřesnění žalovaného žádnou podstatnou změnu. Nadto žalovaný správně poukázal na skutečnost, že v katastrálním území je každá parcela označena jiným číslem bez ohledu na to, zda je pozemková nebo stavební.

Podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních pokud tento zákon nestanoví jinak, je na stáncích, tržištích (tržnicích) nebo místech, které nesplňují technické požadavky na územně technické, účelové a stavebně technické řešení staveb a které nejsou zkolaudovány k prodeji zboží nebo poskytování hostinských služeb, zakázáno prodávat lihoviny a tabákové výrobky.

Podle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních se rozumí tržištěm (tržnicí) neuzavíratelný, uzavíratelný nebo částečně uzavíratelný nezastřešený prostor, kde je prodáváno zboží nebo jsou poskytovány služby a ve kterém je umístěn více než jeden stánek.

Žalobce namítal též porušení § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních s tím, že správními orgány provedený výklad zákona je extenzivní a nepřipustný. Žalobce namítal, že

prodej prováděl v prostorách kamenné prodejny zkolaudované jako prodejna nepotravinářského zboží, a měl za to, že usuzovat na právní režim uvnitř kamenné prodejny z protiprávního stavu v okolí budovy je nezákonné.

Ani tato námitka nemohla být uznána za důvodnou. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2006, č.j. **5 Afs 89/2005-54** (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém se soud zabýval obdobným případem kamenné prodejny řádně zkolaudované a nacházející se uprostřed tržnice. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že *"podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních je prodej lihovin a tabákových výrobků zakázán na tržistištích, tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím. V případě tržistiště jde o volně přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží a je sestaven z určitého počtu prodejních míst. Pojem tržistiště již nevyžaduje dalšího zkoumání povahy prodejny. Povaha prostoru, v níž se byt kamenný obchod nalézá, přičkne rovněž povahu prodejny."*

Cit. závěr rozsudku NSS lze aplikovat i na danou kauzu. Znamená to především, že jelikož se provozovna žalobce nacházela uprostřed tržnice (tržistiště), stala se její součástí, tudíž pro ni platí zákaz prodeje alkoholu a tabáku, přestože je kamennou prodejnu zkolaudovanou k prodeji nepotravinářského zboží. Rozhodující pro aplikaci zákazu prodeje dle ust. § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních je prokázání, zda prodejní místo žalobce je součástí tržnice. Za účelem prokázání této skutečnosti správní orgány provedly u žalobce kontrolu a pořídily fotodokumentaci a videozáznamy předmětné budovy a jejího bezprostředního okolí. Na nich je zřejmá řada stánků po obvodu parkoviště, i stánky přímo propojené s budovou na st. p. č. 104/1, a to po celé štítové straně budovy, přičemž předsunuté stánky představují jednotlivé vstupy do budovy. Stříšky stánků navazují přímo na střechu budovy. Na základě tohoto zjištění lze jednoznačně označit žalobcovo prodejní místo za součást tržnice, a to bez jakýchkoli pochybností. Okolnost, na kterou poukazuje žalobce, totiž že ostatní stánky leží na parcele s odlišným parcelním číslem (na parcele č. 104/2), není s to zpochybnit fakt, že propojení prodejního místa žalobce s okolními stánky je zcela zjevné, a proto se i na prodejnu žalobce vztahuje zákaz prodeje alkoholických a tabákových výrobků podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních.

Soud pro nadbytečnost neprováděl žalobcem navržené důkazy ortofotomapou, výpisy z katastru nemovitostí či výsledkem žalobce, protože správní orgány dostatečně, i na podkladě údajů obsažených v katastru nemovitostí, avšak především na základě rozsáhlé foto- a videodokumentace prodejního místa a kontrolního protokolu, správně a dostatečně zjistily skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29.května 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková